

Una dèria com una altra

Sí, sóc sardanista. La sardana m'encisa. I no pas, certament, per l'exclusiva fallera de sardanejar. Més aviat en ballo poques, i, val a dir-ho, no sempre és per culpa meva si la crida no es fa prou insistent o intensa per a fer-me entrar a la rotllana. Al capdavant, entenc jo, no es tracta d'una senzilla qüestió de ritme, com ho és per l'ós la pandereta. És també qüestió d'orelles, de sensibilitat, de temperament. Això fa que unes sardanes ens convidin a ésser ballades i d'altres no. Sigui com sigui, una sardana ballada a pler, amb plena consciència, és un gaudir complert, intens. Educador, diria, fins i tot

La sardana m'encisa perquè és bella —encara que no totes les sardanes ho siguin—. Però m'encisa, sobretot, perquè, coronant la seva bellesa, enclou altres estimables valors. M'encisa, deixeu-m'ho dir d'una vegada, perquè afavoreix, entre les meves dèries, potser la més entranyable.

He dit entre les meves dèries. No em planyeu per tenir-ne. Planyeu, en tot cas, aquells que no en tenen cap. Fet i fet, només és qüestió d'encertar en triar-les. Me'n fareu un càrrec d'haver posat la meva fe i la meva esperança en el desenvolupament del sentit comunitari? D'aquest sentit, avui n'estem en dèficit. I quan es produeix, sovint queda reduït a comunitats raquítiques davant les necessitats urgents de l'hora present. No ens adonem prou que sense un esperit autènticament comunitari, ampli i exhaustiu, no és possible redreçar res. Almenys res que calgui redreçar-ho col·lectivament. I anem esdevenint impotents davant moltes coses que, per llur naturalesa, escapen a l'acció individual.

Ens cal, urgentment, desvetllar en nosaltres una clara consciència de comunitat. Fixar-ne bé els límits i actuar en conseqüència. L'esperit comunitari involucra altres sentits bàsics, fonamentals: sentit de responsabilitat, sentit de servei, sentit de risc. I la nostra eficàcia serà tan gran com ho siguin la nostra responsabilitat, el nostre afany de rendir servei, el nostre sentit conscient del risc. Serem tan forts com ho sigui la nostra joia íntima esdevinguda acció comunitària. Aleshores, clarors d'esperança il·luminaran la nostra fe i ens faran retrobar la certesa que no és del tot caigut, encara, allò que volem redreçar.

Les coses, però, cal aprendre a fer-les. I potser sí que, ben comptat i debatut, només s'aprenen bé fent-les. Ens cal, doncs, no malbaratar qualsevol avinentesa que ens ofereixi la més insignificant lliçó comunitària. La sardana constitueix una d'aquestes avinenteses. I no pas la més petita.

Curset de SARDANES

Com es va anunciar, el dia 3 d'octubre va començar el Curset de Sardanes. El primer dia hi havia uns 60 alumnes, la majoria eren infants, però també n'hi havia de joves.

El segon dia, el dia 5, el nombre d'alumnes va augmentar fins a 80. Davant aquesta quantitat d'alumnes en Miquel i la Conxita (que així es diuen els dos joves que ensenyen) es van veure impotents de poder fer la classe ben feta, i, per tant, en profit de tots van decidir que en endavant farien dos grups; i cada grup tindria un dia de la setmana exclusiu per a ell. Un grup el compondríen tots aquells alumnes que no arribessin als 12 anys, i l'altre els de 12 anys en amunt. El primer grup tindria com a dia de classe el dimarts i el segon el dijous.

La setmana del 16 al 22 d'octubre, en la qual s'escriu aquesta nota, l'assistència va ser la següent: el dimarts 40 alumnes i el dijous 30; amb la particularitat que l'últim dia hi havia més joves que el primer dia. Això és alentador.

Davant aquests fets sembla que es pot dir amb raó que el Curset de Sardanes és un èxit, que la joventut té ganes d'aprendre a ballar la sardana, i que la constància, fins ara, és considerable.

S'ha de tenir en compte que tot això ha estat possible gràcies a la bona voluntat i a l'interès d'en Miquel Altiriras i la Conxita Roura, que un dia, espontàniament, es van oferir per organitzar al nostre poble un Curset de Sardanes. Els donem les gràcies en nom de tots els alumnes.

Que la sardana és lliçó comunitària, qui en dubte? I ho és molt més enllà del pur simbolisme. Ho és molt més enllà de la petita comunitat esporàdica que és la rotllana. La rotllana, en desfer-se, no perd del tot el seu sentit genuí de comunitat. Es desglosa en sardanistes, agrupats, qui més i qui menys, dintre d'altres òrgans comunitaris més complerts. Perquè, sortosament, avui, encara, la sardana no pot produir-se, almenys amb sentit de continuïtat, si no és al redós d'Agrupacions, Fomentos, Entitats folklòriques, etc. Equips que duen a terme, més o menys conscientment, una veritable acció comunitària i, per damunt de tot, compten amb un potencial infinit d'eixamplament del lligam comunitari.

Esperit comunitari. La sardana n'és lliçó, n'és possibilitat il·limitada.

Prenguem-ne consciència i obrem conseqüentment. I que el sentit de comunitat esdevingui dèria.

(Publicat a «Granollers Comunitat Cristiana»)

INSTALACIONES DE AGUA Y ELECTRICIDAD
INDUSTRIALES Y DOMESTICAS
ILUMINACION DE JARDINES Y PISCINAS

Colocación de bombas sumergidas, superficie
y depósitos a presión de Comercial HUMET, S.A.
de Santa Perpetua

Antonio Aixelá

« Eléctrica Ronsana »

CASA CARETA (El Rieral)

Teléfono 66

SANTA EULALA DE RONSANA